

Såfremt den frist, der fremgår af ventelisterne, viser sig at overskride den frist, der ud fra en objektiv, medicinsk vurdering af de nævnte omstændigheder er rimelig, må den kompetente institution ikke afslå at meddele den tilladelse, der er ansøgt om, med begrundelse i ventelisterne, i et angiveligt indgreb i den almindelige prioritetsrækkefølge, der er fastsat ud fra den hastende karakter af de sager, der skal behandles, i de vederlagsfri hospitalsbehandlinger, der ydes inden for rammerne af det pågældende nationale system, i forpligtelsen til at afse særlige økonomiske midler med henblik på afholdelse af udgifterne til den påtænkte behandling i en anden medlemsstat og/eller i en sammenligning af prisen for behandlingen med prisen for en tilsvarende behandling i den kompetente medlemsstat.

- 3) Artikel 49 EF skal fortolkes således, at i tilfælde, hvor den kompetente medlemsstats lovgivning fastsætter vederlagsfri hospitalsbehandlinger inden for rammerne af den nationale sundhedstjeneste, og hvor lovgivningen i den medlemsstat, hvor en patient, der er omfattet af den nævnte tjeneste, har fået eller skulle have fået tilladelse til at modtage hospitalsbehandling på denne tjenestes bekostning, ikke indeholder bestemmelse om en fuldstændig afholdelse af udgifterne til behandlingen, skal den kompetente myndighed refundere patienten et beløb, der svarer til den eventuelle forskel mellem dels de objektivt opgjorte udgifter til en tilsvarende behandling på et hospital, der henhører under den pågældende tjeneste, i givet fald med et øverste loft svarende til de samlede udgifter, der er opkrævet for behandlingen i opholdsmedlemsstaten, dels det beløb, som sidstnævnte medlemsstats institution i henhold til artikel 22, stk. 1, litra c), nr. i), i forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, skal afholde, på vegne af den kompetente institution, i henhold til denne medlemsstats lovgivning.

Artikel 22, stk. 1, litra c), nr. i), i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at den ret, som den tildeler vedkommende patient, udelukkende vedrører udgifter til den behandling, som patienten har modtaget i opholdsmedlemsstaten, dvs. for så vidt angår naturalydelser ved hospitalsbehandling udgifter til egentlige lægelige ydelser og udgifter, der er uadskilleligt forbundet med vedkommendes ophold på hospitalet.

Artikel 49 EF skal fortolkes således, at en patient, der har fået tilladelse til at rejse til en anden medlemsstat, for dér at modtage hospitalsbehandling, eller som har fået afslag på tilladelsen, hvilket afslag efterfølgende viser sig at være ugrundet, kun har ret til at kræve, at den kompetente institution afholder udgifter i forbindelse med grænseoverskridende rejser med henblik på lægebehandling, for så vidt som den kompetente medlemsstats lovgivning indeholder en forpligtelse for det nationale system om en tilsvarende afholdelse af udgifter som led i en behandling på et lokalt hospital, der er omfattet af denne ordning.

- 4) Den kompetente myndigheds forpligtelse — såvel i henhold til artikel 22 i forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, som i henhold til artikel 49 EF — til at give tilladelse til en patient, der er omfattet af en national sundhedstjeneste, på denne institutions bekostning at modtage hospitalsbehandling i en anden medlemsstat, såfremt ventetiden overskrider den frist, der ud fra en objektiv, medicinsk vurdering af

patientens tilstand og lægelige behov er rimelig, er ikke i strid med artikel 152, stk. 5, EF.

(¹) EUT C 273 af 6.11.2004.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 11. maj 2006 — Commissioners of Customs & Excise, Attorney General mod Federation of Technological Industries m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal (Civil Division) — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-384/04) (¹)

(Sjette momsdirektiv — artikel 21, stk. 3, og artikel 22, stk. 8 — nationale foranstaltninger med henblik på bekæmpelse af svig — solidarisk hæftelse for erlæggelse af moms — garantistillelse for moms, som skyldes af en anden erhvervsdrivende)

(2006/C 165/12)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Court of Appeal (Civil Division)

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Commissioners of Customs & Excise, Attorney General

Sagsøgt: Federation of Technological Industries m.fl.

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Court of Appeal (Civil Division) — fortolkning af Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1) — rækkevidden af artikel 21, stk. 3, hvorefter medlemsstaterne kan lade en anden end den betalingspligtige person hæfte solidarisk for afgiftens erlæggelse — »karrusel«-svig

Konklusion

- 1) Artikel 21, stk. 3, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, som ændret ved Rådets direktiv 2000/65/EF af 17. oktober 2000 og Rådets direktiv 2001/115/EF af 20. december 2001, skal fortolkes således, at en medlemsstat i henhold til bestemmelsen kan indføre en ordning som den i hovedsagen omtvistede, hvorefter en afgiftspligtig

person, hvortil der er foretaget en levering af goder eller tjenesteydelser, og som vidste eller havde rimelig grund til at formode, at hele eller en del af den merværdiafgift, der skulle svares af denne levering eller ydelse eller af en tidligere eller senere levering eller ydelse, ikke ville blive betalt, kan pålægges at hæfte solidarisk for denne afgifts erlæggelse sammen med den betalingspligtige person. En sådan ordning skal imidlertid overholde de almindelige retsprincipper, der er en del af Fællesskabets retsorden, herunder bl.a. retssikkerhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

- 2) Artikel 22, stk. 8, i sjette direktiv 77/388, som ændret ved direktiv 2000/65 og 2000/115, skal fortolkes således, at en medlemsstat i henhold til bestemmelsen hverken kan indføre en ordning som den i hovedsagen omtvistede, hvorefter en afgiftspligtig person, hvortil der er foretaget en levering af goder eller tjenesteydelser, og som vidste eller havde rimelig grund til at formode, at hele eller en del af den merværdiafgift, der skulle svares af denne levering eller ydelse eller af en tidligere eller senere levering eller ydelse, ikke ville blive betalt, kan pålægges at hæfte solidarisk for denne afgifts erlæggelse sammen med den betalingspligtige person, eller en ordning, hvorefter en afgiftspligtig person kan pålægges at stille sikkerhed for betaling af den merværdiafgift, som er eller kan forfalde hos den afgiftspligtige person, hvortil han har leveret de nævnte goder eller tjenesteydelser, eller fra hvilken han har fået dem leveret.

Bestemmelsen er derimod ikke til hinder for en national ordning, der pålægger enhver person, der hæfter solidarisk for merværdiafgiftens erlæggelse i henhold til en national foranstaltning, der er truffet på grundlag af artikel 21, stk. 3, i sjette direktiv 77/388, at stille garanti for betaling af den skyldige merværdiafgift.

(¹) EUT C 273 af 6.11.2004.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 11. maj 2006 — The Sunrider Corp. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-416/04 P) (¹)

(Appel — EF-varemærker — artikel 8, stk. 1, litra b), artikel 15, stk. 3, og artikel 43, stk. 2 og 3, i forordning (EF) nr. 40/94 — risiko for forveksling — ansøgning om VITAFRUIT som EF-ordmærke — indsigelse fra indehaveren af det nationale ordmærke VITAFRUT — reel brug af det ældre varemærke — bevis for indehaverens samtykke til brugen af det ældre varemærke — varer af lignende art)

(2006/C 165/13)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: The Sunrider Corp. (Torrance, Californien, USA), (ved Rechtsanwalt A. Kockläuner)

Den anden part i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (ved S. Laitinen og A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Appel iværksat til prøvelse af dom afsagt den 8. juli 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling), The Sunrider Corporation mod KHIM (sag T-203/202), hvorved den forkastede et annullations søgsmål indledt af ansøgeren om ordmærket »VITAFRUIT« for varer i klasse 5, 29 og 32 til prøvelse af afgørelse R 1046/2000-1 truffet den 8. april 2002 af Første Appellammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) vedrørende afslag på en klage over indsigelsesafdelingens afgørelse, hvorved denne delvist afslog at registrere det nævnte varemærke i en indsigelsessag rejst af indehaveren af det nationale ordmærke »VITAFRUT« for visse varer i klasse 30 og 32

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) The Sunrider Corp. betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 300 af 4.12.2004.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 4. maj 2006 — Massachusetts Institute of Technology (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)

(Sag C-431/04) (¹)

(Patentret — lægemidler — forordning (EØF) nr. 1768/92 — supplerende beskyttelsescertifikat for lægemidler — begrebet »sammensætning af aktive ingredienser«)

(2006/C 165/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof